

ת"פ 24254/10/12 - מדינת ישראל נגד א א

בית משפט השלום בראשון לציון
ת"פ 24254-10-12 מדינת ישראל נ' א

11 דצמבר 2014

בפני כב' השופטת שרית זמיר
המאשימה
נגד
הנאשם
א א
מדינת ישראל

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד איתי שמואלי

הנאשם אין התייצבות

ב"כ הנאשם עו"ד אדנקו

[פרוטוקול הושמט]

מר דין

הנאשם הורשע בהתאם להודאתו בעובדות כתב אישום מתוקן במסגרת הסדר טיעון בעבירות של: תקיפת בן זוג - עבירה לפי סעיף 379 + 382 (ב)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין);

ואיומים עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

על פי המתואר בעובדות כתב האישום המתוקן בתאריך 5.3.12 בסמוך לשעה 00.30 בביתם בראשל"צ, התגלע ויכוח בין הנאשם לאשתו היא המתלוננת, במהלכו ביקשה המתלוננת להתגרש מהנאשם. אז פנה אליה הנאשם ואמר לה: "אם תעשי משהו להוציא אותי מהבית אני אראה לך מה זה".

בעקבות כך ביקשה המתלוננת לעזוב את הבית וכאשר ניגשה לקחת את התינוק המשותף לה ולנאשם, דחף אותה הנאשם ואמר לה "את לא לוקחת את התינוק".

עמוד 1

על פי ההסדר שגובש בין הצדדים כתב האישום בעניינו של הנאשם תוקן, הנאשם הודה בעובדות כתב האישום מתוקן והורשע.

הנאשם הופנה לקבלת תסקיר טרם הטיעונים לעונש כאשר ההגנה ביקשה לבחון בין היתר, אפשרות ביטול הרשעתו של הנאשם.

התביעה הודיעה כי תעמוד על הרשעתו של הנאשם וכי אינה מחוייבת בהמלצות התסקיר.

בכל מקרה הסכימו הצדדים כי במידה ובסופו של יום יושת על הנאשם עונש צופה פני עתיד בדמות מאסר מותנה, יחול על כל עבירת אלימות לרבות היזק במזיד לרכוש.

התסקיר

בתאריך 19.10.14 הוגש לתיק בית המשפט תסקיר בעניינו של הנאשם. בפתח התסקיר מעדכן שירות המבחן כי נסיונות ליצור קשר עם הנאשם לא צלחו וכי התסקיר שמוגש לבית המשפט מבוסס על אבחון שנערך לנאשם בשנת 2013 בגין עבירה שעניינה תקיפה סתם ונדונה בבית משפט השלום בתל אביב.

שירות המבחן מציין בתסקירו כי הנאשם כבן 31 יליד אתיופיה, שעלה ארצה בשנת 2003 נשוי ואב לילד כבן שנתיים ומתגורר יחד עם רעייתו בראשל"צ ועובד כמחסנאי בחברת נגב קרמיקה.

מתולדותיו של הנאשם עולה כי סיים 10 שנות לימוד ללא תעודת בגרות ועם עליית משפחתו ארצה גוייס לצבא, בהיותו כבן 23 ושירת שירות מלא בחיל הצנחנים.

בשירות המבחן דיווח הנאשם כי תקופת עלייתו ארצה היוותה עבורו תקופה משברית בה היה עליו להתמודד עם הסתגלות לתרבות, שפה וסביבה חדשה.

אשר לקשר עם המתלוננת, מהתסקיר עולה כי הנאשם נישא למתלוננת בגיל 27 ולבני הזוג ילד כבן שנתיים. הנאשם תיאר כי מנהל מערכת יחסים דואגת ותומכת עם המתלוננת, עם זאת שיתף כי בשל קשיים כלכליים היחסים מאופיינים במתח רב.

שירות המבחן התרשם מאדם שתפקודו החיצוני לאורך השנים היה תקין ואופיין ביציבות ובהתמדה במסגרות חיו השונות ולא התרשם מקיום אלמנטים עבריינים באישיותו של הנאשם.

להערכת שירות המבחן הנאשם פעל באופן מכשיל מתוך קושי בויסות רגשותיו ומבלי ששקל מעשיו והשלכותיהם על עתידו.

נוכח התרשמותו זו של שירות המבחן המליץ שירות המבחן בתיק שהתנהל בבית משפט השלום בתל אביב על סיום ההליך תוך הימנעות מהרשעת הנאשם והטלת צו של"צ בהיקף 180 שעות.

בית המשפט אימץ את המלצת שירות המבחן ועתירת ההגנה בענין זה, וגזר על הנאשם של"צ בהיקף 180 שעות ופיצוי למתלונן ללא הרשעה בדין.

ערר שהוגש על החלטת בית המשפט השלום לבית המשפט המחוזי נדחה.

שירות המבחן מציין כי מאותה עת בה נגזר דינו של הנאשם התקשה ליצור עימו קשר והלכה למעשה הנאשם טרם החל בביצוע שעות השלצ שהוטלו עליו.

בסופו של יום כשנוצר קשר עם הנאשם ותואמה פגישה, מסר הנאשם כי מצבו הכלכלי קשה ועל כן מתקשה לעמוד בצו השלצ כפי שנדרש ממנו.

נוכח התנהלותו הבעייתית המתוארת, התרשם שירות המבחן כי הנאשם נעדר מוטיבציה לשתף פעולה עם שירות המבחן ובנסיבות הללו מביע שירות המבחן ספקנות בנוגע לאפשרות שהנאשם יוכל להיתרם מקשר עם שירות המבחן כגורם סמכותי וטיפולי.

לאחר שהתקבל התסקיר לתיק בית המשפט התקיים דיון בעניינו של הנאשם במסגרתו עתרה ב"כ הנאשם לאפשר לנאשם הזדמנות נוספת למיצוי הקשר עם שירות המבחן.

בהחלטה מפורטת ומנומקת נדחתה בקשת ההגנה והוריתי על שמיעת טיעונים לעונש בעניינו של הנאשם.

טיעוני הצדדים לעונש

לטענת ב"כ המאשימה הנאשם הודה והורשע בעובדות כתב האישום המתוקן. האירוע המתואר בכתב האישום הינו אירוע חמור לשיטתה של המאשימה במסגרתו איים הנאשם על המתלוננת וכשזו ניגשה לקחת את התינוק המשותף, דחף אותה.

ב"כ המאשימה הפנה את בית המשפט לעובדה כי לחובת הנאשם רישום פלילי בעבירה של תקיפה סתם על ידי שניים או יותר במסגרתה נדון לעונש של"צ ללא הרשעה.

לדברי המאשימה חרף כבדת הדרך שהלך בית המשפט לטובת הנאשם במסגרת ההליך הקודם, לא השכיל הנאשם לנצל את ההזדמנות שניתנה לו ולא החל בריצוי עבודות השלצ.

ב"כ המאשימה הפנה לערכים המוגנים שנפגעו כתוצאה מעבירות האלימות שביצע הנאשם וביקש להדגיש את החומרה היתרה שיש בביצוע עבירות אלימות בתוך התא המשפחתי.

ב"כ המאשימה סבור שמידת הפגיעה של הנאשם בערכים המוגנים במקרה דנן, היא משמעותית ואינה מבוטלת.

המאשימה טענה כי מתחם הענישה ההולם את העבירות בנסיבות ביצוען בכל הנוגע לעבירת האיומים נע מעונש מאסר על תנאי ועד 8 חודשי מאסר בפועל, ומתחם הענישה ההולם את עבירת תקיפת בן הזוג נע בין מס' חודשי מאסר ועד 12 חודשי מאסר בפועל.

בנוסף הדגיש התובע בטיעונו כי העבירה בוצעה תחת השפעת אלכוהול ובנוכחות תינוקם המשותף של בני הזוג.

אשר לנסיבותיו האישיות של הנאשם הפנה ב"כ המאשימה לתסקיר המלמד על הקושי של הנאשם לשתף פעולה ולהיתרם מהקשר עם שירות המבחן.

ב"כ המאשימה סבור שעברו של הנאשם כמו גם מעורבותו באירוע נשוא כתב האישום דנו, מלמד כי מדובר במי שסיגל לעצמו דרך אלימה לפתרון סכסוכים בין אם מדובר בתא המשפחתי ובין אם מדובר מחוץ לאותו תא.

מכל האמור עתרה המאשימה להשית על הנאשם עונש מאסר בפועל קצר שיכול וירוצה בדרך של עבודות שירות ולצידו מאסר על תנאי וקנס.

ב"כ הנאשם טענה כי טיעוני המאשימה אינם הולמים לא את נסיבות המקרה ולא את נסיבות הנאשם.

לדבריה העובדה שמלכתחילה הגיעה המאשימה להסדר טיעון במסגרתו איפשרה להגנה לעתור לאי הרשעה מלמדת כי לא ראתה בחומרה את האירוע נשוא כתב האישום.

ב"כ הנאשם טענה כי מבלי להקל ראש באירוע נשוא כתב האישום ובעובדה כי העבירות בוצעו בתוך התא המשפחתי, אין מדובר כלל ועיקר באירוע המצוי ברף חומרה עליון ויש לבחון את הדברים על רקע הקונטקסט המלא והוא הודעת המתלוננת לנאשם באותו רגע על רצונה להתגרש.

לדבריה, הנאשם התקשה להתמודד עם ההודעה שגרמה לו לסערת רגשות ופעל באופן מכשיל כמתואר בכתב האישום.

ב"כ הנאשם הפנתה את בית המשפט לממצאי שירות המבחן ככל שהם נוגעים להתרשמות כי הנאשם לא אימץ אלמנטים עבריינים לאישיותו. עוד טענה כי מדובר באירוע משנת 2012, אירוע בודד בחיי בני הזוג. בני הזוג ממשיכים לחיות יחד ומגדלים יחד את ילדם המשותף. מאז אותו אירוע לא נפתחו תיקים חדשים.

ב"כ הנאשם הפנתה את הזרקור לנסיבותיו האישיות של הנאשם, לקשיים הכלכליים והקיומיים שהמשפחה חווה ולנזק שנגרם לו זה מכבר כתוצאה מהגשת כתב האישום נגדו בדמות העובדה כי פוטר מעבודתו בסיור העירוני ונשלל רישיון הנשק שלו.

לדבריה, בדברים הללו יש משום פגיעה משמעותית בנאשם ובתא המשפחתי בכלל.

ב"כ הנאשם ביקשה לזקוף לזכות הנאשם את הודייתו ואת לקיחת האחריות וביקשה להסביר את חוסר שיתוף הפעולה עם שירות המבחן בקשיים הקיומיים עימם נאלץ להתמודד הנאשם באופן יום יומי.

מכל האמור עתרה ההגנה להסתפק בעניינו של הנאשם בעונש צופה פני עתיד בלבד.

אשר לעתירת המאשימה להשתת קנס כספי, הפנתה את בית המשפט למסמכי הבנק וחשבון העובר ושב של הנאשם ממנו עולה כי החשבון מצוי בחריגה של כ-9,000 ₪.

לדבריה הטלת קנס כספי תפגע בהכרח גם במתלוננת.

דין והכרעה

אקדים ואומר כי במקרה דנן כתב האישום המתוקן בעניינו של הנאשם מתאר אירוע אחד ומכאן כי יש לקבוע בגינו מתחם עונש הולם אחד ולא כעתירת המאשימה לקביעת שני מתחמי עונש שונים, לכל אחת מהעבירות.

קביעת העונש ההולם למעשה העבירה נעשה בהתאם לעיקרון ההלימה. לשם קביעת מתחם העונש ההולם יש להתחשב בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

במקרה דנן הערך החברתי אשר נפגע על ידי העבירות שבוצעו על ידי הנאשם הינו זכותו של כל אדם לשמירה על בטחונו האישי ועל גופו, ובפרט זכותה של אישה להיות מוגנת מפני אלימות בן זוגה בתוך ביתה ומבצרה.

הערך שנפגע מעבירת האיומים הינו הזכות לשלוות נפשו, בטחונו וחירות פעולתו של הפרט. ובמקרה שלנו זכותה של המתלוננת להיפרד מהנאשם, ככל שרצתה לעשות כן באותה עת.

בחינת מידת הפגיעה בערך המוגן מובילה למסקנה כי מדובר בפגיעה משמעותית הגם שאינה עולה כלל ועיקר כדי רף חומרה עליון.

כאמור, הנאשם שבפנינו איים על המתלוננת ובהמשך אף תקף אותה באופן שדחף אותה.

בחינת מדיניות הענישה הנוהגת מעלה כי במקרים דומים הוטלו על נאשמים עונשים במנעד רחב החל מצווי של"צ ללא הרשעה וכלה במאסרים בפועל לתקופות ממושכות, הכל כפי חומרת העבירה, נסיבותיה, נסיבותיו האישיות של הנאשם, קיומו של הליך טיפולי, קבלת אחריות לביצוע העבירות ועוד כהנה וכהנה שיקולים הרלבנטיים לכל מקרה.

מדיניות הענישה כאמור נלמדת מפסקי הדין הבאים:

רע"פ 3629/11 פלוני נ' מדינת ישראל 5.10.08; רע"פ 7720/12 פלוני נ' מדינת ישראל 12.12.11; ת"פ (פתח תקוה) 25094-05-10 מדינת ישראל נ' סיבוני 1.3.12; ת"פ (רחובות) 52860-05-14 מדינת ישראל נ' פלוני 15.9.14; ת"פ (פתח תקוה) 31147-07-10 מדינת ישראל נ' תשובה; ת"פ (פתח תקוה) 16749-11-08 מדינת ישראל נ' ע' ז' כ' 6.5.13; ת"פ (ראשל"צ) 4479/08 מדינת ישראל נ' אגניה; ת"פ (פתח תקוה) 23623-09-11 מדינת ישראל נ' פלוני 19.1.14; ת"פ (באר שבע) 36495-01-13 מדינת ישראל נ' חסן; ת"פ (ראשל"צ) 36338-07-10 מדינת ישראל נ' ברדוגו.

מכל האמור סבורני כי מתחם העונש ההולם את מעשי העבירות בנסיבות ביצוען במקרה דנן הינו החל ממאסר על תנאי ועד לששה חודשי מאסר לריצוי בפועל או בדרך של עבודות שירות.

במקרה דנן לא קיימים שיקולים אשר מצדיקים סטייה מן המתחם לחומרה או לקולא.

בגזירת העונש המתאים לנאשם בגדרי מתחם העונש ההולם יש להתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה. במסגרת זו מן הראוי ליתן את הדעת לנסיבות הבאות:

א. הפגיעה של העונש בנאשם לרבות בשל גילו. אין ספק כי הטלת עונש קונקרטי בדמות מאסר ולו לריצוי בעבודות שירות כעתירת המאשימה, יפגע בנאשם פגיעה קשה כמו גם יפגע במשפחתו ובמתלוננת. ינתק

עמוד 5

את הנאשם ממעגל העבודה ויגרום לקושי כלכלי שממילא קיים ושהוא אשר עמד בבסיס האירוע נשוא כתב האישום בינו לבין המתלוננת.

ב. נטילת האחריות של הנאשם על מעשיו וחזרתו למוטב או מאמציו לחזור למוטב.

הנאשם הודה במעשיו, נטל אחריות מלאה והביע צער וחרטה. אומנם הנאשם התקשה לשתף פעולה עם שירות המבחן אך במכלול הנסיבות סבורני כי בהחלט ניתן לזקוף זאת לקשיים היום יומיים והקיומיים עימם מתמודד הנאשם שלא מאפשרים פניות לקשר טיפולי.

ג. נסיבות חיים קשות של הנאשם שהיתה להן השפעה על ביצוע מעשי העבירה. מציאות חייו המורכבת של הנאשם אשר כללה קשיי קליטה לצד מצב כלכלי קשה הביאה ליחסים מתוחים בינו לבין המתלוננת אשר לבסוף הסלימו לכדי המתואר בכתב האישום.

ד. עברו הפלילי של הנאשם. לנאשם רישום קודם בעבירת תקיפה שלא כנגד המתלוננת בגינה בית המשפט נמנע מהרשעתו והשית עליו צו של"צ.

ה. שיקול נוסף לקולא במקרה דנן נוגע לעובדה שבני הזוג ממשיכים לחיות יחד ולגדל את ילדם המשותף ומאז האירוע נשוא כתב האישום לא נפתחו לנאשם תיקים חדשים בכלל, וכנגד המתלוננת בפרט.

המתלוננת והנאשם החליטו ככל הנראה לשקם את מערכת היחסים ביניהם ולהמשיך להתגורר יחד תחת קורת גג אחת.

באיזון בין מכלול השיקולים השונים סברתי כי אין זה המקרה הראוי לגזור על הנאשם עונש המצוי ברף העליון של מתחם הענישה כעתירת המאשימה וסבורני כי די יהיה בגזירת עונש צופה פני עתיד על מנת להשיג את תכלית הענישה במקרה דנן ולהציב בפני הנאשם קו גבול ברור ומוחשי.

עוד יצוין כי בעובדה שהנאשם פוטר ממקום עבודתו ולא יוכל לחזור אליה שוב, יש גם משום ענישה

כואבת, קשה ומוחשית עבור הנאשם.

לפיכך ולאחר ששקלתי את כל השיקולים הצריכים לענין אני גוזרת על הנאשם את העונשים

הבאים:

1. 4 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מהיום והנאשם לא יישא בעונש זה אלא אם כן יעבור עבירת אלימות כלפי הגוף מסוג עוון ו/או עבירת איומים.

2. 6 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מהיום והנאשם לא יישא בעונש זה אלא אם כן יעבור עבירת אלימות כלפי הגוף מסוג פשע.

3. חודשיים מאסר על תנאי למשך 3 שנים מהיום והנאשם לא יישא בעונש זה אלא אם כן יעבור עבירה של היזק לרכוש במזיד.

לא מצאתי לנכון להטיל על הנאשם קנס באשר הנאשם הינו המפרנס היחיד וברור שהטלת עונש כספי בעיקרו, בראש ובראשונה יפגע במתלוננת ובבנם המשותף.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 יום מהיום.

**ניתנה והודעה היום י"ט כסלו תשע"ה,
11/12/2014 במעמד הנוכחים.
שרית זמיר, שופטת**

הוקלדעלידיחדוהינר